

Apokryf Evangelia podle Lukáše 2

„Oj jak jsem šťasten! Právě jsem dosáhl nejvyšší blaženosti! Jsem hmotně zajištěn, chce se mi plesati...“ abyste rozuměli, drazí moji, jmenuji se František a pasu ovce.

Donedávna byste nade mnou jistě ohrnuli nos:

„Pch, pasteveček ubohý, co si tu na nás vyskakuje?!“ jenomže já právě nejsem už tak docela ubohý. Zrovinka dnes se mi podařilo uzavřít obchod svého života! Od zkrachovalého hospodáře v Betlémě, odkoupil jsem, věru výhodně, celé jeho stádo. A ten nebožák mi byl ještě vděčný! Div, že mi ruce neutrhli! A víte co? Ještě mi ke svým šesti tuctům ovcí přidal znamenitého berana. Berana, kterému se široko daleko žádný beran nevyrovná. Snad nad něj není berana pod sluncem! Je to totiž beran skoro jako slon! Co slon! On je veliký jako tři sloni! A navíc mu rohy září zlatem. Pojmenuji ho Zlaťák. Och, jak jsem šťasten!

Stal se ze mě velkomož, dnes už jsem někdo. Jaká to slast, stát na vlastních nohou! Konečně! A proto jsem pořídil čtyři soudky nejlepšího judského vína. Oslavím to na lukách, obklopen svým největším štěstím, svým obrovitánským stádečkem a také věrným přítelem Bohdanem. Jistě, chápu, že mi závidí. Má co! Ale, já mu dnes dokáži svou velkorysost...

Ležíme už omámeni silným červeným mokem. Plody vinic zářných Betlémských svahů se nám znovu a znovu rozptylují po jazyku. Ještě jsme ani nedopili první soudek a už to vedle mě bručí a mrmlá. Myslel jsem, že jenom beran Zlaťák přemlouvá některou z oveček k nepravostem. Ale on ne. On se poklidně pase pod fíkovníkem opodál. Zato Bohdan není ve své kůži. Ošívá se a zlostně bublá. Zpod fousů občas vyprskne závistivý sten.

„Ale Bohdánku, já už se lekl...že to je ten můj beránek zlatavý...“ povídám mu smířlivě.

„Já ti dám, beránka, ožene se po mě Bohdan. Jsi pěkný nenasyta, abys věděl..kdybys byl kamarád, rozdělíš se se mnou o stádo rovným dílem.“ Ohó, réva stoupla pišišínovi do tváří, pomyslel jsem si,lokl si vína a podal dubový soudek nevrlému příteli. Myslím si své, mluvím z něj hustý červený mok, uchlácholím ho stejně, jak jsem ho rozkurážel, raz dva.

„Ale no ták, Bohdánku, tady máš sudíček a neremcej...“

„Já ti dám sudíček!“ zařval znenadání Bohdan a prudce vykopl levačkou. Tvrdé smolené dřevo mi křápl o čelo a já padal a padal, až jsem dopadl mezi své měkoučké pokojné ovečky a dravého jedinečného berana se zlatýma rohama.

Jako ve snách se mi jemná vlna toho mého stáda skopového změnila před očima v načechrané obláčky. Obláčky páry nad ranní travou. Obláčky na modré obloze po bouřce.

A co to z těch obláčků leze? A co to..vono to mluví. Ach, ten nelida Bohdan mě zabil. A já poznávám, to je přeci moje babička Rút, zve mě na věčnost, ach jaká to chvíle. Ale proč má křídla? A proč mluví jako eunuch? No to jsem tedy, to jsem to dopracoval. V mlze vidím cosi jako nebožku babičku a za ní Bohdana prchat s rykem za obzor. Letí jako vítr a vyděšeně vřeští. Vznáší se kolem něj obláčky, moje ovečky. Všude vůkol mě stoupá pára a aerosol a mha a plyn. A já už ani nevím, čím jsem. Kolik jenom měl, já nebohý, těch ovcí? A měl jsem vůbec berana? Z halucinačního snění mne vytrhne líbezný hlásek.

„Nebojte se.“

„Já se nebojím, kolik jsem měl ovcí?“

„Hle, mladíče mlč, nech mě dokončiti slova!“

„Co jsi to za kreaturu! Mě nezajímají tvé plky, já chcu znát stav svého stáda!“ a to už mě drží ta bytost pevně sevřeného v křídlech. Cpe mi perutě do úst a pisklavým hláskem křičí.

„Že ty mě urážeti budeš, to jsem čekal, ale za trest mě vyslechněš a přijdeš o své srdce z kamene...!“ najednou zklidní a opět líbezným hláskem dodá.

„Dnes hlásám lásku, tvé srdéčko změkne, až bude docelička zase lidské...“

A ještě pro výstrahu zařve:

„A ne hrubiánské podnikatelské jako máš teď, styď se!!“

Já ani nedutal, ani jsem se nehnul, poněvadž jsem neměl jak. Bytost mě držela velmi asertivně, šikovným chmatem, mezi královskými vojáky známým jako anakonda. Ach to víno, neměl bych už tolik pít. Minule se mi zjevila nebožka babička Rút, ale teď vím, jistě, že tohle ona není. Ona nikdy neměla tak pevné sevření, jako ta operutěná stvůra, která mě teď drží celého v šachu. Musím se hned, až ta temná síla zmizí vydat k betlémskému felčarovi Meluzínovi. Ten, zlatý člověk, pomohl už nejednomu pijanovi od jeho přízraků. I soused Metúd bere jeho zázračné pelyňkové kapky. Po nich prý člověka zaručeně přejde slina...z úpěnlivého přemýšlení mne vyrvala ta podivná bytost.

„Ejhle, mladíče, slyš zvěstování!“ něco vtipného bych jí odsekl, ať si to své zvěstování strčí...jenomže nemohu. Ústa mi stále zacpávají bělostné perutě. Není to nakonec Pták Noh? Určitě! A zase něco piští, to zvíře...

„Zvěstuji vám velkou radost..“ pak se odmlčel a rozhlédl po pusté louce.

„Aha, kamarád nás nějak nepředvídaně opustil...ehmehm..zvěstuji tedy jenom tobě velkou radost, která bude pro všechen lid.“

„No to jsem tedy zvědav, co z té podivnosti vypadne teď, snad nic o nadvládě Ptáků Noh nad celým světem, no to bych nepřežil,“ přemýšlím v duchu.

„dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám...promiň, mám to naučené pro plurál...toto ti bude znamením: Naleznete...“najednou zaklel.

„U všech svatých!to je ale nevděčná robota...“ a opět líbezným hláskem pokračoval.

„Nalezneš děťátko v plenkách, položené do jeslí...“ a najednou, věřte mi to, nebo ne. Jako by se i ty moje hebké ovečky dočista pomátly na rozumu. Otočili ke mně své ňufavé čenichy a sborově zapěli.

„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi.“ Ten perutnatý tvor je s blasklonným úsměvem dirigoval, a když jsem myslel, že už nic horšího přijít nemůže, ozval se mužný baryton:

„Bůh v nich má zalíbení,“ to beran Zlat'ák samozřejmě pronesl rečitativ.

Pak jsem dočista upadl v mdloby. Děsivé peřové sevření povolilo. Když bezvědomí přešlo v otupenost. Sebral jsem zbytek sil a vydal se do Betléma. Stádo jsem před odchodem několikrát pokáral, takhle by to nešlo, aby mne, ovce jedny!, zákeřně děsily. Bečely najednou nechápavě a tvářily se nevinně.

„Já vám dám, ještě si o tom promluvíme, teď musím k felčarovi, aby mi dopomohl od hrůzných halucinací. Však vy uvidíte, za chvíli jsem zpět!“

U betlémského lékaře Meluzína se už na lavici klepal vyděšený Radovan. Přišel ve stejné záležitosti jako já. Chvíli jsem vydržel ho uraženě ignorovat, pak jsme si ale ve společném trápení padli do náručí a vyprávěli si s posvátným děsem o té podivné noci. Shodli jsme se, že se ode dneška vinného moku ani nedotkneme. A když, tak jenom ve svátek, a jenom symbolicky! Na to jsme si přísahali, zrovna když doktor vylezl na zápraží a dával nám každému po lahvičce černé tekutiny.

„Hoši, užívejte to každý den třikrát a svědomitě!“ poděkovali jsme mu vděčně a rozesmáli se své hlouposti. Takhle se polekat jednoho pijáckého mámení!!!

V tom ale na felčarův dvorek vtrhla jakási ženština. Havraní vlasy měla pocuchané, dupala jako divoký kůň a rozrušeně křičela něco o porodu na slámě a o nebeské záři.

Doktor Meluzín si jenom povzdechnul.

„A tak to mám pořád hoši, pořád někdo něco chce. Pojd'te se mnou, alespoň si budeme moci cestou popovídat.“ Žena naléhala, ať si pospíšíme a když jsme odchod všemožně zdržovali, protože se nám nikomu ani trochu nechtělo. Zařvala na nás:

„Děťátko v plenkách, položené v jeslích a jde mu o život! Styďte se holomkové, co kdyby to byl náš Spasitel!“